

Chodoviny

ZPRAVODAJ ŘK FARNOSTI CHODOV PRAHA • L. P. 2021

4

DUBEN

*„Budou se mu
posmívat, tupit ho
a plivat na něj,
zbičují ho a zabijí;
a třetího dne vstane...”*

Lukáš 18,32-33

VELIKONOČNÍ BOHOSLUŽBY 2 / ZAMYŠLENÍ 4 / ROZHOVOR 6 / DĚTSKÉ OKÉNKO 14 / CHARITA 18

Čtrnácté zastavení Křížové cesty v kostele sv. Františka na Chodově od výtvarnice Kateřiny Vítečkové.

Hospodin k sobě povolal další z dobrých duší naší farnosti...

ANEŽKA KRÁLOVÁ provázela můj život od devadesátých let minulého století, kdy jsme se začaly scházet jako modlitební skupinka.

Byla pro mne velkou autorkou svou moudrostí, klidem, vyzrálostí. Její vzdělání a zájmy jí daly znalosti v mnoha oborech. Svého času přednášela, i s ukázkami, o vážné hudbě v Domově seniorů Háje. Hodně četla a díla promýšlela. Podílela se na amatérských začátcích farní Charity, na úklidu foyer Komunitního centra Matky Terezy. Stala se mi přítelkyní, která se se mnou účastnila Cyrilometodějské pouti tím, že se při našem putování modlila společně s námi všechny čtyři růžence; byla pozorná k potřebám bližních – překvapila mě o Vánocích krabicí napečeného cukru, když já jsem pečení nevládala, převzala ode mne korektury Fchodovin, když mi došly síly, provázela při křtech naše vnoučata. Anežka patří k největším osobnostem mého života.

Jitka Černá

• Fchodoviny se rády připojují k vděčnosti za dobré a obětavé srdce paní Anežky. Dovolím si také maličkou osobní poznámku. Ve farnosti nejsem dlouho a paní Anežku jsem vizuálně neznala, nicméně zdatně pomáhala jako naše korektorka, takže jsme spolu udržovaly pracovní mailový kontakt. Maily nejsou většinou cestou k hlubšímu poznání osobnosti, zvláště ne ty pracovní. Ale s jednou velkou výjimkou, a to právě paní Anežkou. I z oněch několika málo písemných kontaktů čísel zcela zjevně hluboká pokora, dobrotivost a vnitřní radost, a to tak zřejmé, že to nutilo se nad tím zamyslet. Musím přiznat, že mě velmi mrzí, že jsem vzhledem k této podivné době nestihla se s ní seznámit osobně, stisknout jí ruku a poděkovat za všechno. Ale věřím, že v Boží náručí se jí dostane všeho dobrého v hojnosti. Paní Anežko, děkujeme! R. I. P.

Za redakci Blanka

Bohoslužby o Velikonocích 2021

KAPACITA KOSTELA SV. FRANTIŠKA: 15 OSOB

KAPACITA KCMT: 40 OSOB + TERASA

REZERVACE: www.kcmt.cz/velikonoce-2021

Zelený čtvrtek 1. 4. 2021

KOSTEL SV. FRANTIŠKA		KCMT	
Mše na památku	17:00	Mše na památku	18:00
Večeře Páně		Večeře Páně	rezervace
Nešpory	20:00	Nešpory	20:00

Velký pátek 2. 4. 2021

KOSTEL SV. FRANTIŠKA		KCMT	
Modlitba se čtením	9:00	Modlitba se čtením	9:00
Nešpory	20:00	Velkopáteční obřady	15:00
			rezervace
		Velkopáteční obřady	18:00
			rezervace
		Nešpory	20:15

Bílá sobota 3. 4. 2021

KOSTEL SV. FRANTIŠKA		KCMT	
Modlitba se čtením	9:00	Modlitba se čtením a Ranní chvály	9:00
Nešpory	17:00	Nešpory	17:00

Velikonoční vigilie

KCMT	
Velikonoční vigilie	19:00 (sobota 3. 4.)
	rezervace
Velikonoční vigilie	5:30 (neděle 4. 4.)
	rezervace

Neděle vzkříšení 4. 4. 2021

KOSTEL SV. FRANTIŠKA		KCMT	
Mše svatá	8:00	Mše svatá	9:30
		Mše svatá	11:00
		Mše svatá	13:30

Trocha „k conspirace“...

Současnost nám přináší mnoho zátěží i mnoho výzev. Boří nám pořádky, zavádí jiné. Někdo se bouří, někdo je pasivní. Může za to ten a ten, CIA, Putin, Čína...

Moc se mi líbil výrok jednoho lékaře, který mi někdo tlumočil. Přišla paní se zlomenou rukou, a tak ji ošetřili a paní se ptá: „Tak a co mám dělat a co ne?“ Lékařova odpověď byla z mého pohledu geniální. **„Žijte dál, jako jste žila“**. Škarohlíd to samozřejmě rozebere a shodí pro nejednoznačnost a nekvalitnost výroku. Ale tato věta má v sobě s předpokladem, že ta paní žila smysluplně, super obsah. Pro mne je to: Žijte, i když je ruka v sádře, dle možností, které máte. On tu paní znovu **zaměřil k životu**. A trochu podobně mi to přijde v následujícím úryvku, ve kterém Ježíš zaměřil pozornost lidí na podstatné.

Lukáš 13,1 • *Právě tehdy k němu přišli někteří se zprávou o Galilejcích, jejichž krev smísil Pilát s krví jejich obětí.* ² *On jim na to řekl: „Myslíte, že tito Galilejci byli větší hříšníci než ti ostatní, že to museli vytrpět?“* ³ *Ne, pravím vám, ale nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete.* ⁴ *Nebo si myslíte, že těch osmnáct, na které spadla věž v Siloe a zabila je, byli větší viníci než ostatní obyvatelé Jeruzaléma?“* ⁵ *Ne, pravím vám, ale nebudete-li činit pokání, všichni právě tak zahynete.“*

Pokání – obrácení je v tomto čase potřebné a to znovu a znovu. Ne jako výkon, ale jako změna pohledu. Změna směru tam, kde jsem šel či jdu mimo evangelium. A to je podstatné.

Já neříkám, že je jedno, že se na současnosti mnozí obohacují – NEVOLME JE, KONTROLUJME JE, NUŤME JE DĚLAT JEJICH PRÁCI A NEDOVOLUJME JIM KRÁST. Neříkám, že je jedno to či ono. V našich lidských zřízeních čiňme změnu. Ale změna začne u mne, že já budu poctivý a pravdivý.

Ale zpět k obrácení či pokání. ...Vždyť jsem věřící, vždyť jsem pokřtěný, vždyť chodím na mši sv. buď fyzicky, nebo on-line. Tak co zas s nějakým pokáním či obrácením? Netpím už dost?

Ono opravdu v evangeliu nejde o oběť, ale o **milosrdenství**. Nejde jen o to, kdo všechno za co může a kdo chce zničit lidstvo, ale o to, abychom já i ostatní poznali **Boží spásu** darovanou v Ježíši Kristu. Vydati se cestou velikonoční znamená **přijmout dar spásy** a ten pak zvěstovat dále. Nejde tedy o to, kdo co, ale co Bůh a jak na to odpovím. P. Michael

SLOVO REDAKCE

Knapsání dnešního Slova redakce mě inspirovala slova Svatého otce, která nám zazněla loni 2. dubna 2020. Jsou pro nás živá a aktuální i po roce. Papež k nám v nich promlouvá, že se nemáme uzavírat do sebe a zůstávat v temných jeskyních svého nitra sami. Jsme vybízeni k tomu, abychom právě do koutů svého nitra pozvali Ježíše. Jsme totiž pokoušeni ustavičně hledat sebe sama, mudrovat a hrabat se v úzkostech, lizat si rány, místo abychom šli za Tím, který pravi: „Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím.“ Nenechme se uvěznit pokušením zůstat sami a bez důvěry plakat nad tím, co se nám přihodilo; nepodléhejme nesmyslné a nekončící logice strachu, rezignovanému opakování, že všechno je špatné a nic není jako kdysi. Toto je atmosféra hrobu, Pán však touží, abychom vykročili na cestu života, setkání s Ním, důvěry v Něho a vzkříšení srdce. A je tady i další prvek, který nás přesahuje. Jsme vedeni k tomu, abychom byli svědky, kteří vzbuzují a křísí Boží naději v srdcích, jež jsou vyčerpána a obtížena smutkem. Naši zvěsti je radost z živého Pána. Katka

Jistě každý člověk mnohokrát v životě zakusil strach. Strach v různých podobách a v různé intenzitě pronásleduje člověka jako stín, od narození až do posledního dne života. Určitě to známe i z dnešní doby. Jak často jsme slyšeli: Vy seniori jste ohroženou skupinou, ve výtlahu je největší nebezpečí atd. Strach... Přitahuje to, čeho se bojíme. Bylo zjištěno, že většina případů utonutí byla vlastně způsobena tím, že tonoucí se poleká možností utonutí. Začne zmatkovat, propadne vnitřní bezradosti. Jistě známe pocit strachu u lékaře, zvláště u zubaře nebo před nějakou nepříjemnou aktivitou. Student má strach ze zkoušky, která ho čeká. I když někteří studenti říkají: zkouška je od toho, abych to zkusil. Tyto studenti jsem upozorňoval: zkouška je opravdu zkouška, ale nesmí to být hazard.

I dnes vidíme, že někteří lidé hazardují se svým zdravím. Mnozí lidé dokonce hazardují se svou duší, se svým vztahem, přístupem k Bohu. Spoléhají jen na sebe, na své síly, které jsou často omezené, nedostatečné k tomu, aby člověk žil v harmonii tělesného i duševního, aby byl spokojený se svým životem. Strach je určitá reakce na nebezpečí. Čím hlouběji je nebezpečí prožíváno, tím větší doprovodný strach pociťujeme.

Již víme, že jedním z hlavních rysů strachu je bezradnost. Situace, v níž se nacházíme, se jeví jako bezvýchodná, jako bychom byli ve slepé uličce. Bezradnost doprovází pocit bezmocnosti. Strach

je velice individuální zkušenost. To, čeho a jak silně se bojíme, závisí na mnoha činitelích: na tom, jaký byl náš dosavadní život, na rodinném prostředí, na naší psychofyzické struktuře, na našich potřebách, nadějích, tužbách, zklamáních, komplexech... K tomu, abychom na sobě mohli pracovat, není až tak důležité znát původ strachů spojených s konkrétními prožitky a životními zkušenostmi. Rozhodující význam má, abychom poznali vlastní postoje strachu, jejich intenzitu a vliv na naše reakce, myšlení, rozhodování a celé naše chování. Člověk často utíká před strachem. Přestože je ovládnut motivy strachu, tak přesvědčuje sebe i druhé, že jeho chování je odůvodněné a logické. Mnohdy nachází desítky důvodů, z nichž ani jeden nemíří k podstatě problému. Takový člověk přesvědčuje sebe i druhé, že jeho chování pod vlivem strachu, který si neuvědomuje, je opodstatněné. Ustrašená nervózní matka nebo představený, který se chce o všem přesvědčit, na všechno dohlížet a všechno kontrolovat, jsou motivováni strachem, ale přitom říkají, že to je jejich starostlivost a horlivost. Člověk může svůj strach maskovat obětavostí, vlastním nasazením. A tak dotyčná matka, místo, aby si přiznala svůj strach a to, že je obětí svých citů, je hrdá na svou obětavost a péči. Potlačení strachu způsobuje, že člověk si ho neuvědomuje. A přitom žádné city nelze potlačit. Objeví se v horší podobě. Potlačený strach se může projevit silnou podrážděností, někdy nespavostí, agresivitou vůči jiným, určitým vnitřním napětím.

Dalším způsobem obrany před strachem je popírání jeho existence. Takový člověk dělá ze sebe hrdinu, i když takový vůbec není. Někdo zase před strachem shání jen a jen materiální věci, povrchní kontakty s lidmi, pasivní audiovizuální techniky, snaží si celý den vyplnit prací, aby nebyl ani chvíli nečinný, aby nezůstal sám se sebou. Jedním z dalších možných útěků před strachem je vyhýbání se všem situacím, myšlenkám a citům, které by mohly strach vyvolat. Takový člověk si říká: tohoto se bojím, do toho nepůjdu. Žádný útek nic neřeší.

Na strach je třeba se dívat nejen psychologicky, ale především duchovně. Každý strach je hrozným pokušením Zlého, který se snaží oddělit nás od Boha a bližních, uzavřít do sebe a uvrhnout do zoufalství. A podstatou zoufalství je hřích nevěry v Boží moc nad celým světem a nad každým jednotlivým člověkem. Proto je nutné a potřebné vždy se naplno ote-

vříť Bohu a Jeho lásce: **„Kdo v úkrytu Nejvyššího bydlí, přechká noc ve stínu Všemocného. Nelekej se hrůzy noci – nebudeš žít ve strachu“** (Ž 91,1.5).

Nakonec zdrojem našeho strachu je naše malá víra, snaha zajistit se pouze lidskými silami, které jsou vždy omezené a zavádějící. Projevuje se to zvláště v extrémních situacích: při nemoci, životních neúspěších, při zklamáních a zvláště při posledním ohrožení – při ohrožení smrtí. Ježíš to vysvětluje Petrovi kráčejícímu po jezerní hladině, kterého, když viděl, jaký je vítr, přepadl strach, začal tonout... **„Ty malověrný, proč jsi pochyboval?“**, ptá se Ježíš Petra (Mt 14,30-31).

Utápíme-li se ve vlastním strachu, je to někdy důsledkem toho, že hledíme na omezené lidské síly a ne na Ježíše, který nás zve k sobě: **„Pojď“**, a sám dává schopnost kráčet po vzdouvajících se vlnách (Mt 14,29). **„Kdo z vás může o jedinou píď prodloužit svůj život, bude-li se znepokojovat?!“** (Mt 6,27).

Žít úplně beze strachu je touha nereálná. Ježíš, který vyzývá své učedníky k tomu, aby se nebáli, musí sám také se strachem zápasit, **„neboť nám byl podobný ve všem kromě hříchu“** (Žid 2,17). Podobal se nám i v boji s ohrožením a strachem. Ježíšova modlitba v Getsemanech je jakýmsi vrcholným bodem Ježíšova boje s tím, co na něho tíživě doléhalo jako na člověka. Sv. Lukáš píše: **„A Ježíš v úzkostech zápasil a modlil se ještě usilovněji; jeho pot kanul na zem jako krůpěje krve“** (Lk 22,44). V této zkušenosti vnitřní hrůzy až do krvavého potu se Ježíš stává velmi lidský, a tím nám velmi blízký. V Ježíšově hrůze jsou přítomny strachy všech lidí. Izaiáš říká: **„Byly to naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal“** (Iz 53,4).

Ježíš nepoužívá žádný útěk před strachem. Nestydí se přiznat se ke svému strachu, nedělá ze sebe nadlidského hrdinu – tvrdého a necitelného vůči utrpení. Ježíš nezastírá ani své utrpení ani strach. Přijímá utrpení vědomě a dobrovolně. Getsemany jsou pro nás výzvou, abychom svůj život prožívali vědomě jako Ježíš. Abychom mu čelili. Ježíš hledá pomoc, když cítí strach. Nejprve hledá pomoc u svých nejmilejších učedníků – Petra, Jakuba a Jana. Vzal je, aby byli spolu s ním při jeho zážitku strachu. Nejprve jen velice pokorně vyznává stav své duše: **„Má duše je smutná až k smrti“**. Dále prosí: **„Zůstaňte zde a bděte se mnou“** (Mt 26,38).

Prožíváme-li strach, potřebujeme pomoc. Nejdříve pomoc lidí. Je důležité, abychom hledali tuto pomoc, abychom o svém strachu před osobou, k níž máme důvěru, dokázali hovořit, abychom se neuzavírali jen do sebe. Ježíš, nejdokonalejší ze všech lidí, se nebojí přiznat k tomu, že potřebuje pomoc svých drahých. A když se jí nedočkal, obrací se k nim s velice lidskou výčitkou: **„To jste nemohli jedinou hodinu bdít se mnou?“** (Mt 26,40). Ježíš ví, že pouze jeho Otec může úplně uspokojit jeho srdce. A konkrétně, každý z nás si má uvědomit, že nás Bůh nezbavuje námahy s tím vším, co prožíváme během svého života. Ježíš nám slíbil, že bude s námi na naší životní cestě. On i nám, lidem dnešní doby, říká: **„Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa“** (Mt 28,20). Vnitřní pokoj a sílu k přijetí toho, co působí hluboký strach a co zasahuje život člověka, může dát jedině sám Bůh. Ano, jedině Bůh! Stále budou platit Kristova slova: **„Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí. Věřte v Boha, věřte i ve mne...“** (Jan 14,1). Víra dává člověku sílu, aby všechno zvládl.

Váš jáhen Pavel Urban

sváteční krátké počtení

VYBRAL CHARLES TVRZNIK

Karafiátův hloupý Honza

vypravoval soudci, že se nejvíce bojí toho, aby nezbohatl. I těch pár krejcarů, které zdědil po matce, hodil do rybníka, aby se zbavil pokušení jít do hospody. Soudce pak doma vypravoval, že tento Honza byl ten nejchytřejší Honza na světě... Poznal, že láska k penězům plodí jen zlo. Kdo se upíše penězům, začne ztrácet smysl pro to nejdůležitější na světě jako onen boháč, který stavěl nové a nové stodoly, ale na svou duši zapomněl. Stal se otrokem majetku a na Boha mu nezbylo času. České slovo „bohatý“ označuje původně toho, kdo směřuje k Bohu, kdo je bohatý na Boha a jeho přízeň a lásku – tohle není asi v žádné jiné řeči.

(Podle Václava Karafiáta)

Paní Irena Česáková (roz. Malá), jedna z nejstarších pamětnic naší farnosti, se zprvu zdráhala poskytnout rozhovor do Fchodovin, ale na podruhé svolila, a tak jsme domluvili setkání na faře v sobotu, po ranní mši svaté. Paní Irena přinesla staré fotky a společně jsme vzpomínali na časy dávno minulé, o jejím životě, o radostech, strastech a také o celoživotní důvěře v Boha. Jsme rádi, že se s vámi můžeme o tyto vzpomínky podělit.

• **Paní Česáková, kdy a kde jste se narodila?**

Narodila jsem se 26. října 1934 v Průhonicích jako prostřední z pěti dětí. Měla jsem starší sestru a bratra a mladší sestru a bratra. Nyní žije pouze nejmladší bratr (82 let).

Byla jsem pokřtěna 4. 11. v kostele sv. Prokopa v Čestlicích. Při křtu jsem měla dvě kmotry, vezly mě do kostela s tím, že mám být Marie, ale přivezly mě jako Irenu. Chtěly maminku překvapit, protože jméno Irena bylo v té době vzácné, ale maminka s nimi pak asi rok nemluvila. Ona tenkrát na křtiny nemohla.

Naši si po svatbě za věno maminky koupili pozemek a postavili si rodinný domek, pomáhal jim tatínkům bratr a děda. Měli jsme velkou zahradu, kde jsme pěstovali zeleninu, hlavně brambory a ovocné stromy, což nás za války hodně živilo. Měli jsme králíky, husy, prase (za války to bylo načerno). Tatínek pracoval jako tesař a maminka byla s námi doma. Byla vyučená švadlena, takže nám hodně přešívala. Každou neděli nás všechny vodila do kostela pěšky 2 km do Čestlic – at' přšelo, nebo nepřšelo. Náboženství vyučoval P. Hudec z Čestlic na obecné škole v Průhonicích. Dříve se na vysvědčení také známkovalo náboženství.

• **Máte nějaký zážitek z války?**

Čtyři roky jsem chodila do obecné školy v Průhonicích. Abych mohla na měšťanku do Uhříněvsi, musela jsem složit přijímací zkoušky. Ty jsem zvládla a ještě ani ne desetiletá jsem nastoupila na měšťanku. My děti, jsme do Uhříněvse chodily pohromadě, ale zpět tak, jak nám skončilo vyučování. Když byly nálety, bylo každé třídě určeno, kam se má jít schovat. V roce 1944 stál na nádraží německý vojenský vlak. Byl nálet, začaly létat stíhačky a my viděli přímo i letce. Spolužačka navrhla, že se tentokrát do úkrytu neschováme, ale půjdeme rovnou domů. Přes koleje jsme nemohly, tak jsme se vydaly oklikou. To jsem ale netušila, že mě pojede na kole maminka do školy shánět, protože jsem se nevrátila včas. Chodila po Uhříněvsi a hledala mě. Potkala četníka pana Holinku, kterému sdělila, že jsem nepřišla domů. On ji uklidnil a poslal domů. Cestou viděla zřetelně pilota, jak byl nízko – těm letadlům se říkalo „hloubkaři“. Doma jsem pak dostala od tatínka řemenem přes stehna, takže jsem musela nosit v létě punčochy, aby to nebylo vidět. Byla bída, ale hlad jsme neměli. Museli jsme se nějak uživit. Ze zahrady jsme měli švestková povidla, ta mi maminka mazala na chleba. Občas jsem je vyměnila se synem řezníka za jeho svačinu.

• Máte ze školních let ještě nějaký zážitek?

Od pololetí 2. ročníku jsem musela autobusem jezdit do měšťanky v Chodově. To se stalo tak, že jednou v zimě jsme skákali přes strouhu. Kdyby mi to neuklouzlo, přeskočila bych ji. Ale já do vody spadla a voda na mně namrzla. Spolužačka mě proto odvedla k tetičce Bezouškové a mamince šla říci, ať mě ještě nečeká. Pak jsem dostala zápal plic a pan doktor prohlásil, že pěšky do Uhřetěvsi už chodit nemůžu. Tak jsem se dostala do protekční školy v Chodově. Naštěstí od 1. 10. 1946 zřídili na zámku v Průhonicích pobočku měšťanky a já už do Chodova chodit nemusela.

• Kde jste studovala po měšťance?

Na dvouleté obchodní škole v Resslově ulici č. 5 v Praze. Dostala jsem se tam se samými jedničkami bez přijímaček ještě s jednou spolužačkou. Protože jsem měla strašně ráda matematiku, dostala jsem umístěnku do Jílového do účtárny. Mohla bych tam bývala i bydlet. Ale mě „ranila skoro mrtvice“, protože mi nebylo ani patnáct a bylo to daleko. Tatínek měl nějaká známé, šel proto k řediteli do

Tady jsem se svými sourozenci – druhá zprava

firmy Beneš, později Metaz (zkratka metalurgické závody), kde se sléval hliník a zinek. Tam jsem nejdříve pracovala v odbytu, potom v účtárně. Pak jsem byla na mateřské a po osmi letech jsem tam nastoupila nejdříve na výpomoc a pak na stálo až do důchodu (v roce 1989).

• Jak jste se seznámili s manželem?

Ve slévárně, manžel tam dělal slévače hliníku. Na plese naší firmy. Chodili jsme spolu krátce od února do prosince 1953.

• Jaké máte děti?

Máme dceru Hanu, která se narodila v roce 1955, a po šesti letech syn František (1961).

• Kde jste bydleli po svatbě?

Nejdříve jsme bydleli u našich v Průhonicích, pak jsme si opravili podkroví rodinného domku u manželových rodičů v Chodově.

• Byl manžel věřící?

Manžel byl nevěřící a byl i proti tomu, abych chodila do kostela. Takže po svatbě jsem se modlila už jen doma. Neměla jsem lehký život, Pán Bůh mě ale neopustil.

• Jak to tedy bylo, že jste začala znovu chodit do kostela?

Léta jsem chodila cvičit do Sokola v Chodově, tam chodila i má kamarádka Lola Novotná, která mi jednou řekla, jestli nechci chodit se synem do kostela. Já jsem souhlasila a začali jsme s Fandou chodit do kostela. To bylo ještě za P. Marečka. Dcera bohužel s námi nechodila.

Svatba, 19. 12. 1953

• **Kolik let jste chodila do Sokola a cvičila jste také spartakiádu?**

Od roku 1958. V roce 1960 byla moje první spartakiáda. Cvičila jsem pak na každé spartakiádě.

• **Máte z té doby nějaký zážitek?**

V roce 1984 chodily moje vnučky do školky a ješlí a starší nacvičovala se školkou skladbu „Draci“. Ta mladší jí to záviděla a žádonila, že chce také cvičit. Tak mě napadlo, že budeme cvičit skladbu pro rodiče a děti. Přemluvila jsem zetě, aby cvičil se starší Petrou a já s mladší Kačkou. K tomu také došlo a jen na Strahově jsem pak neměla sílu ji na konci skladby přes celou plochu nést na rameni. Zeť neváhal a měl je na ramenou obě. Ta starší cvičila dál s mateřskou školou. Na Strahově se jim ale na konci ztratila. Objevila ji až SNB, která vyhlásila amplionem, že se hledá tatínek.

• **Jak jste se zapojila do chodu farnosti?**

Kostel sv. Františka je můj druhý domov. Chodím sem 50 let. Začala jsem chodit právě se synem Fandou, když šel do první třídy v roce 1967. Dlouhá léta ministroval i na Spořilově.

Já se zapojila s paní Náglovou hlavně do úklidu a praní rochet ministrantů. V tu dobu chodilo ministrantů také 20. S praním pomáhaly i další farnice. Později s Libuškou Rottovou jsem dělala, co bylo

potřeba. Šití křesťných roušek a pláten. Ona mě učila i vyšívát, to mi moc nešlo. Tak jsem radši užila další plátno. S Libuškou jsme se hodně sblížily. Společně jsme zvelebowały i zahradu.

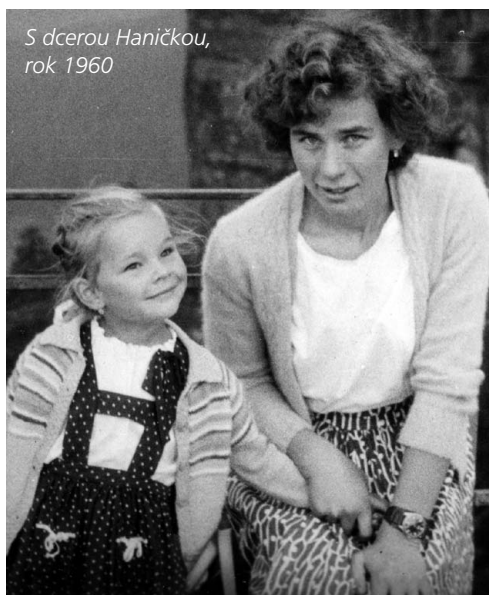
Když se ze studny ztratila voda (díky výstavbě sídliště), musela se na úklid vozit v konvích od mléka na kárce od Náglů a od nás v 50litrových konvích. Nejhorší bylo vození v zimě. Po dvou letech se nabídl paní Zvěřinová, že nám bude vodu dávat, ta bydlela tak 100 m od kostela. Na uklízení jsme byli 4 party. Vodu jsme museli dopravit, nebo jsme posílali kluky, syna Fandu a Petra Náglů. Pomáhaly nám i utajené sestřičky Boromejky. Současně s výstavbou paneláků pak zavedli vodu i do našeho kostela.

• **Jak se čistil lustr?**

Čistil se dvakrát ročně. To bylo hodně náročné. Léta jsem to dělala já a pomáhal mi syn. Musela se k tomu vyrobit konstrukce ze štaflí.

• **Jak začalo vaše kostelníčení?**

Léta ubíhala a Libuška Rottová onemocněla a zemřela. Kostelníčení jsem se musela ujmout já, a to se vším všudy. Musela jsem obstarat víno, hostie, kytky atd. To jsem dělala pět nebo šest let. Postupně mě vystřídali další. Nyní ještě peru plátno na oltář a další podložky a udržuji růžičky před kostelem.

*První svatě přijímání syna Františka,
kostel sv. Františka, 1968*

• Váš manžel je ještě naživu?

Už ne, jsem 25 let vdovou. Po smrti tchyně, která umřela tři roky po něm, jsem žila ještě rok v Chodově, pak syn dům prodal a já si koupila byt v Měcholupech. Tam žiji 22 let, ale můj kostel je pořád tady.

• Jak žijete vztah s Bohem?

Modlím se Živý růženec – což je pravidelná modlitba jednoho desátku denně. Ale ráda se ho pomodlím celý. Co potřebuji, si přečtu v knize Velké příběhy Bible od Jindřicha Cigánka, kde je výklad Bible. Ráda také čtu dětskou bibli s obrázky, která má velká písmena. Odebírám Katolický týdeník a Naši rodinu. Také se ráda podívám na mši sv. v televizi Noe.

• Chcete něco vzkázat čtenářům?

Abych tohle všechno přežila, ráda prosím P. Marii, které důvěřuji, a Pána Ježíše. A když jsem moc prosila, nikdy mě neopustili.

Fanda byl za Brnem na vojně. Jednou za měsíc jsem za ním jezdila. Scházeli jsme se na nádraží, jednou jsem přijela do Brna, vylezla jsem z vlaku a on tam nebyl, ani za půl hodiny. Dám si balík do úschovny a jdu na stanici tramvaje. Stojím hodinu na nástupišti a brečím a prosím P. Marii. Vzpomínám, která tam jede tramvaj. Najednou mě napadne vlézt

do té tramvaje a ptám se řidiče, že jedu na vojnu a nevím kam. On mi říká: „Nebojte se, jedte na konečnou a já vám ukážu, kam máte jít, to najdete.“ Najednou volám na řidiče, že mi nemusí nic ukazovat, že ho právě vidím z okna. Rychle jsem vystoupila. On měl totiž nějaké cvičení a pozdě ho přivezli. P. Maria mě vyslyšela, věděla jsem, kdy mám nastoupit a ještě natrefit na ochotného řidiče. To bylo rozhraní pěti minut a on by jel zase na nádraží.

Můj nemocný švagr ležel v LDN na Vojkově a prosil mě, že tam nechce být a chce domů, byl tam rok a půl. Já jsem mu slíbila, že to půjde. Modlila jsem se k P. Marii a Ježíši, aby mi pomohli to zařídit. A ono to šlo, jeho žena (také nemocná) nakonec souhlasila a já jsem pak u nich bydlela a starala se o něj, než zemřel.

*U otce Karla Kočího
v Roudnici n. Labem, 2008*

• Paní Česáková, děkuji ještě jednou za tento rozhovor. Svým vyprávěním jste mě úplně vtáhla do děje a já si chvílemi připadala, že jsem v těch příbězích s vámi. Ať vám Pán žehná a oplatí vaši starost a péči, kterou jste za svůj život věnovala jiným.

Katka

Život nenarozený

Milí přátelé, tyto dny nám k sobě staví důležité mezníky v Ježíšově bytí – početí (25. 3.), utrpení a smrt a vzkříšení o Velikonocích. Všechny tyto souvislosti se prolínají v další kapitole tématu rodiny a vztahů, jemuž se od února věnujeme. Dnes je to o nenarozeném životě, přesněji **o spontánních potratech**. Velmi citlivé místo některých rodin. A také možná právě proto i trochu tabu. Chtěli bychom tedy přinést špetku světla a osvětlit, čím si maminky – rodiny procházejí. Porozumět tomu, co se stalo, a vyrovnat se s tím, nemusí být úplně snadné. Nabízíme následující řádky všem, koho budou zajímat – ženám i mužům, kteří s tím mají svou osobní zkušenost nebo takové situaci mohou v budoucnu čelit, ale i těm, kteří jim jsou nablízku. Podařilo se vytvořit určitou mozaiku svědectví žen, pohledů lékaře, psychologa a kněze.

Pohled lékaře

Pokud nadneseme téma nenarozeného života, pak se asi většině lidí vybaví problematika interrupcí, tedy situace, kdy žena otěhotní neplánovaně a podstoupí umělé ukončení těhotenství. O samo-

volném potratu se mluví poměrně málo, a to i přesto, že k němu dochází poměrně často. Jaké procento těhotenství končí spontánním potratem, vlastně není úplně jasné. Z těhotenství, která jsou již prokázána lékařem, jich končí spontánním potratem asi **10–15%**. Situace, kdy se zárodek neuchytil nebo se jeho vývoj zastavil vzhledem k nějaké vývojové chybě ještě dříve, než žena zaregistrovala, že je těhotná, nebo dříve, než navštívila lékaře, je ale považována za mnohem častější. Samovolný potrat může být buď zjevný, nebo zamlklý. Při zjevném potratu žena krvácí, má bolesti až křeče v podbřišku a tedy tuší, že se něco děje. Při zamlklém potratu se žena cítí zcela dobře a to, že něco není v pořádku, odhalí teprve lékař na ultrazvuku.

Svědectví

Ženám, které mají se ztrátou těhotenství osobní zkušenost, jsme k zamyšlení nabídli otázky, kterých se mohly, nebo nemusely držet:

Jak jsi prožívala situaci, když se to stalo? Jsi s tím v této chvíli vyrovnaná?

Pokud ano, co ti pomohlo se s tím vyrovnat? Měla zkušenost ztráty těhotenství vliv na tvůj vztah k Hospodinu? Pokud ano, jaký?

Jejich osobní výpovědi naleznete v nezkráceném článku na webu www.kcmt.cz.

Z pohledu psycholožky – „Co můžeme udělat pro ženy nablízku my“:

- nevyhýbat se tématu, nedělat, že se nic nestalo
- mluvit s ní o tom, jak se cítila a cítí
- potvrdit její nárok na pocity s tím spojené
- dát jí čas a prostor, který potřebuje na vyrovnání se s touto zkušeností
- nabídnout jí, zda chce pomoc a sdílení při rituálu rozloučení
- podpořit její schopnost zvládnout ztrátu a jít dál
- netlačit

Někdy se může stát, že situace je pro ženu zvlášť nepříznivá a přirozené mechanismy a podpora nestačí. V případě, kdy žena vnímá, že se jí dlouhodobě nedaří se ztrátou vyrovnat, kdy se jí vrkádají do smutku a truchlení pocity viny či hanby nebo když situace narušila její nejbližší vztahy, je vhodné obrátit se na odborníka a požádat o pomoc v podobě krizové intervence, doprovázení nebo psychoterapie.

(Celý text s cennými radami a výkladem opět naleznete v článku na webu.)

Duchovní rozměr a pomoc

O vyjádření jsme poprosili našeho faráře P. Michaela Špilara.

Fenomén samovolného potratu je pro mne mnohovrstevný a vnímám jako vhodné se mu věnovat jednak v celku a jednak každé vrstvě zvlášť. V této krátké stati mi dovolu se věnovat pouze rozměru duchovnímu.

Co se děje v duchovním prostoru, když zemře nenarozené dítě, přesně nevíme. Zjevné je, že se žena i všichni zúčastnění potkávají se skutečností smrti započatého života. Je to tedy setkání se s důsledky porušení světa, jímž je smrt. Počátek života i fyzická smrt, jak ji známe, k životu neodmyslitelně patří, a tedy se neodehrálo nic „neběžného“. I přesto, že je to běžné, je to zároveň bolavé, protože byl zmařen život.

Na otázku: „**Proč se to stalo? Proč mně? Proč mému dítěti?**“ je někdy možné odpovědět důvodem zdravotním, psychologickým, případně duchovním. V naprosté většině případů však uspokojivou odpověď nenalezneme.

Duchovní proces, který se následně odehrává, je u každého specifický. Je ale několik věcí, které

vnímám jako vhodné si uvědomit, pojmenovat, pomodlit se za ně a vykonat.

Konfrontace se smrtí je vždy konfrontací s nepřitelem. Bůh v této situaci vždy stojí svojí láskou na straně života, a to jak zemřelého plodu, tak maminky a všech zúčastněných. Proto bývá důležitá modlitba za obnovu vztahu k Bohu. V člověku mohou naskakovat procesy obviňující Boha. Nemusíme se bát, Bůh to unese. Je ale zbytečné nechat se oddělit od Hospodina a sednout na lep lži, že za to může Bůh. Ten, kdo stojí za utrpením a smrtí, je Boží a náš nepřítel.

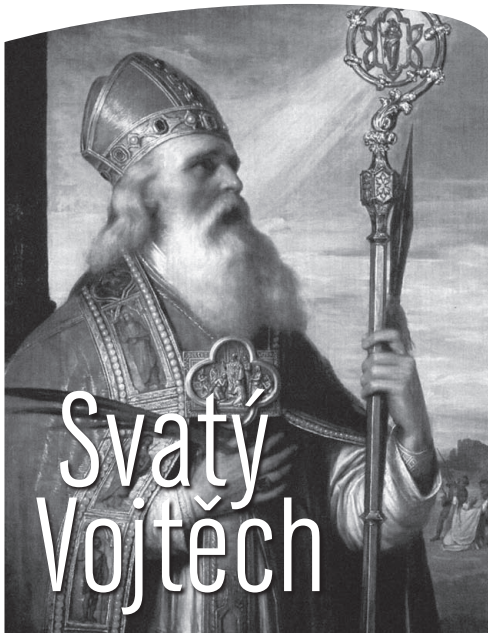
Ten zásah smrti je někdy vnímán jako selhání maminky, která neunesla plod. To je ale v naprosté většině lež. Milé maminky, nejde o vaše selhání, ale o konfrontaci se zlem, ve které stojí Bůh na vaší straně.

Co vnímám jako smysluplné vykonat:

1. Dát dítěti jméno. Nenechte se odradit tím, že neznáte pohlaví nenarozeného dítěte. Nechte se vést Hospodinem, jistě najdete cestu.
2. Přijměte ho, protože opravdu **JE** a čeká na vás před Boží tváří. Zároveň jej svěťte v modlitbě do Božích rukou.
3. Nechte za miminko sloužit mši svatou, a to buď formou za nenarozený život, nebo i se jménem.
4. Požádejte o modlitbu za sebe, aby všechnu tu tíhu kontaktu se smrtí Bůh ve vás uzdravil.
5. Pokud by se tato situace bez zjištěného zdravotního důvodu opakovala víckrát za sebou, navštivte určitě kněze a pomodlete se s ním za věci duchovního rázu týkající se stavu celé rodiny.
6. Jedna důležitá nauková věc nakonec. Nový katechismus již nezmiňuje teorii tzv. „Limbu puerorum“ jakožto neadekvátní k této skutečnosti. Bohudíky za to. Pokud o tom nic nevíte, tak to snad ani nezkoumejte, neboť jsou důležitější věci pro život.

Velmi podporuji v tom, nebát se přijít požádat o pomoc, pokud její potřebu vnímáte. A to jak duchovní pomoc kněze, tak příslušných kompetentních lidí v ostatních oblastech.

Všem, kteří darují svůj čas a úsilí pro doprovázení maminek i pro napsání článku s úctou děkuje Blanka Pitřincová.

*Duben nám připomíná našeho národního patrona, o němž se říká, že to byl první český Evropan. **Svatý Vojtěch**, národní patron Čechů a Poláků (polsky Wojciech). V zahraničí je znám zpravidla pod svým birmovacím jménem Adalbert (latinsky Adalbertus nebo zkráceně Albertus). Někdy se ovšem označuje i jako Albrecht(us) (varianta jména Albert, jež je zkráceninou jména Adalbert – jako Albrecht je označen na dřevěných vratech z 19. století v chrámu sv. Víta na Pražském hradě). Maďarsky Béla.*

Vojtěch byl synem Slavníka, jehož rod sídlil v Libici nad Cidlinou. Po matce však měl i přemyslovskou krev. Datum jeho narození není známo, zřejmě kolem r. 950. V roce 962 ho jako malého chlapce birmoval při své návštěvě Libice magdeburský arcibiskup Adalbert. Základní vzdělání Vojtěchovi zprostředkovali kněží z Libice. Ve studiu teologie pokračoval v Magdeburku, kde působil devět let (972–981). Po svém návratu ze studií získal první stupeň vyššího kněžského svěcení – podjáhénství a stal se pomocníkem prvního českého biskupa Dětmara (první český biskup, nicméně nebyl Čech). Po jeho smrti se stal druhým pražským biskupem. K volbě došlo 19. února 982 za účasti knížete Boleslava II. na Levém Hradci.

Biskup Vojtěch

Nový biskup proslul coby odhodlaný šířitel křesťanské víry. V převážně pohanských Čechách, Moravě a Uhrách se snažil vymýtit největší nešvary tehdejší společnosti, zejména obchod s otroky, mnohoženství a alkoholismus. Jeho radikální pokusy o očistu věřících však narazily na zažitě stereotypy. Po pěti letech v úřadu opustil Prahu a odcestoval společně s bratrem Radimem k papeži Janu XV. Vojtěch byl zatvrzelostí svých krajanů v Čechách tak znechucený, že se rozhodl odejít do kláštera. Napřed do Monte Cassina, později do řeckého kláštera ve Valle Luca a nakonec do reformního benediktinského kláštera na římském Aventinu. Zde s podporou papeže složil 17. dubna 990 řeholní slib. Odchod biskupa z jeho působíště nebylo pro české knížectví dobrou vizitkou. Proto český kníže Boleslav II. (Pobožný) vyslal poselstvo, které mělo Vojtěcha přesvědčit k návratu. Ten i na příkaz papeže žádosti v roce 992 vyhověl a do Prahy se vrátil. S sebou přivedl skupinu italských mnichů, pro něž založil břevnovský klášter, který byl jako první mužský klášter v Čechách vysvěcen 14. ledna 993. Poměry v českém knížectví se však od Vojtěchova odchodu nijak nezměnily, proto se roku 994 rozhodl opustit svůj úřad podruhé. Vojtěch proto znovu odešel do benediktinského kláštera v Římě. Vyvraždění slavníkovského rodu, k němuž došlo o rok později r. 995, bylo hlavním důvodem, proč byl tento druhý odchod definitivní. V květnu 996 byl v Římě korunován za císaře mladý německý panovník Otto III., který s Vojtěchem navázal užší přátelství a obdivoval jeho učenost, upřímnou zbožnost i přísný život. Papežem se v tom roce stal císařův příbuzný Řehoř V. Ten Vojtěcha poslal zpět do Prahy a on poslušně šel, ale předem si vyžádal dovolení, aby, pokud ho Češi nepřijmou, směl jít hlásat evangelium k pohanům.

Smrt na misií v Prusku

Po vyvraždění Slavníkovců se odebral do Polska ke knížeti Boleslavu Chrabrému (po matce takéž Přemyslovci) s cílem podniknout misijní cestu k pohanským Luticům nebo Prusům. Za cíl byly nakonec vybrány pobaltské Prusy. Misie vedla podél břehu Visly a Gdaňského zálivu. Roku 997 dorazil spolu se svými druhy a polským vojenským doprovodem do Sambie, nejbohatšího kraje Pruska. Při své misijní cestě byl varován, že si pohansky věřící Prusové nepřejí jeho činnost, že by mohl být potres-

tán smrtí. Bylo mu řečeno, aby Prusko jako misi-onář opustil, přesto Vojtěch svou misii neukončil a v obtížné evangelizaci pokračoval tím, že nechal mýtit pohanské posvátné duby. Dne 23. dubna 997 poblíž Královce (dnes Kaliningrad) v pro pohany posvátném háji Kunterna, do něhož byl lidem vstup zakázán, byl zadržen, následně zajat a rituálně zavražděn ochránci posvátného místa. Část jeho doprovodu byla ušetřena, aby pro výstrahu jiným mohla o jeho smrti podat svědectví. Vojtěch je pro svou smrt při evangelizační činnosti považován za mučedníka. Boleslav Chrabrý se chopil příležitosti získat pro mladé polské knížectví vlastního mučedníka a světce. Vojtěchovy ostatky od Prusů vykoupil (prý je vyvážil zlatem) a uložil je katedrále v sídelním Hnězdne, čímž oblast povýšila na arcibiskupství. Zpět do Čech Vojtěchovy ostatky odvezl až český kníže Břetislav I. (ten, co unesl svou milovanou Jitku z kláštera, pokud si pamatujete na školní léta) v roce 1039 a právě na Vojtěchově hrobě ústně vyhláší první český zákoník, tzv. **Břetislavova (Hnězdenská) dekreta**, která již obsahují Vojtěchovy ideály. Světcovy ostatky byly uloženy na Pražském hradě ve zvláštní apsidě, přistavěné k rotundě sv. Víta. Kníže Spytyhněv II. zde později založil novou baziliku zasvěcenou společně sv. Vítu, sv. Václavu i sv. Vojtěchu.

Patron sv. Vojtěch

V roce 999 byl papežem Silvestrem II. na žádost císaře Oty III. prohlášen za svatého. Vzápětí císař vykonal pouť k jeho hrobu a udělil polskému knížeti Boleslavovi Chrabrému významná privilegia. Část Vojtěchových ostatků pravděpodobně odvezl do Říma a nechal nad nimi vystavět chrám sv. Bartoloměje na Tiberském ostrově. Kolem jeho portálu býval v minulých staletích nápis, který ozna-

moval, že v tomto kostele spočívají dvě ruce sv. Vojtěcha, z nichž jedna držela arcibiskupskou berlu v Praze a druhá křtila v Uhrách sv. Štěpána.

Od 11. stol. se svatý Vojtěch pokládá po sv. Václavu za druhého patrona české země, stal se také hlavním patronem polské církve a Uher (roku 994 Vojtěch podle tradice pokřtil budoucího prvního uherského krále Štěpána I.). Papež Pavel VI. jej apoštolským listem *Praga urbis* z 26. listopadu 1965 prohlásil hlavním patronem pražské arcidiecéze (*stolec sv. Vojtěcha*). Vojtěchův nevlastní bratr Radim (Gaudencius) se roku 1000 stal prvním hnězdenským arcibiskupem.

Česká místa se svatovojtěšskou tradicí

- Pražská katedrála – hrob v kapli sv. Jana Nepomuckého, sousoší sv. Vojtěcha, Radima a Radly od Karly Vobíšové – Žákové.
- Farní kostel sv. Vojtěch na Novém Městě, za Národním divadlem v Praze
- Libice nad Cidlinou – sídlo Vojtěchova rodu Slavníkovců
- Břevnovský klášter v Praze – který Vojtěch založil
- Svatý Vojtěch, v padesátých letech zaniklá obec
- Levý Hradec
- Dolní Žleb – socha na skále nad Labem u Děčína

Svatovojtěšská tradice v zahraničí

- Katedrála v Hnězdne
- Kostel sv. Vojtěcha v Krakově
- Kostel sv. Bartolomea na ostrově v Tibeře v Římě
- Opatství na Aventinu
- Opatství Monte Cassino
- Tenkitten u Kaliningradu na Litvě
- Kostel sv. Vojtěcha v Cáchách

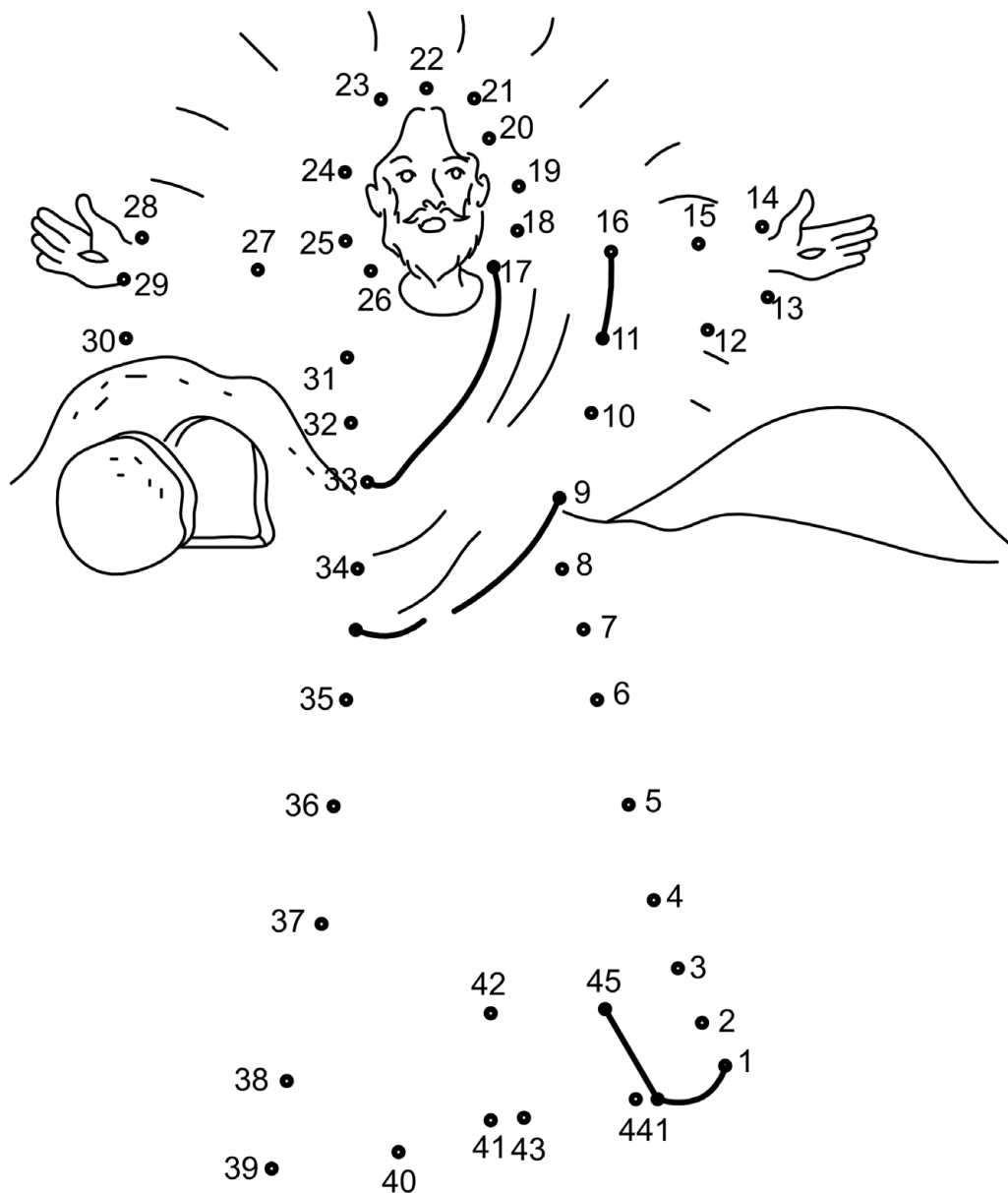
Přidám i osobní „objev“ pro historie milovné turisty – v centru Mazurských jezer v severním Polsku ve městečku Gizycko najdete na okružní cestě kolem jezera na mírném pahorku s překrásným výhledem také připomínku sv. Vojtěcha, sochu i památník, vše upravené a jako stvořené pro meditaci. Poláci sv. Vojtěcha prostě milují a berou za „svého“. Pro Čechy tak daleko od domova má toto místo nezapomenutelnou atmosféru.

Zdroj: Wikipedie, www.Catholica.cz, redakčně upraveno. Blanka

Milé děti, dnes můžete „lovit“ obrázek podle čísel. Ukazuje nám něco hodně radostného, proč slavíme největší svátky v celém roce. Tak vzhůru do toho, ať víte, z čeho máme jako křesťané takovou velkou radost!

Obrázek pro vás připravila paní Martina.

Ahoj holky a kluci, „Ahoj holky a kluci, dnes můžete v osmisměrce hledat slova s postní a velikonoční tematikou. Některá možná neznáte nebo nevíte, co přesně znamenají. Nevadí! Ptejte se a společně vypátrejte tajenku.“

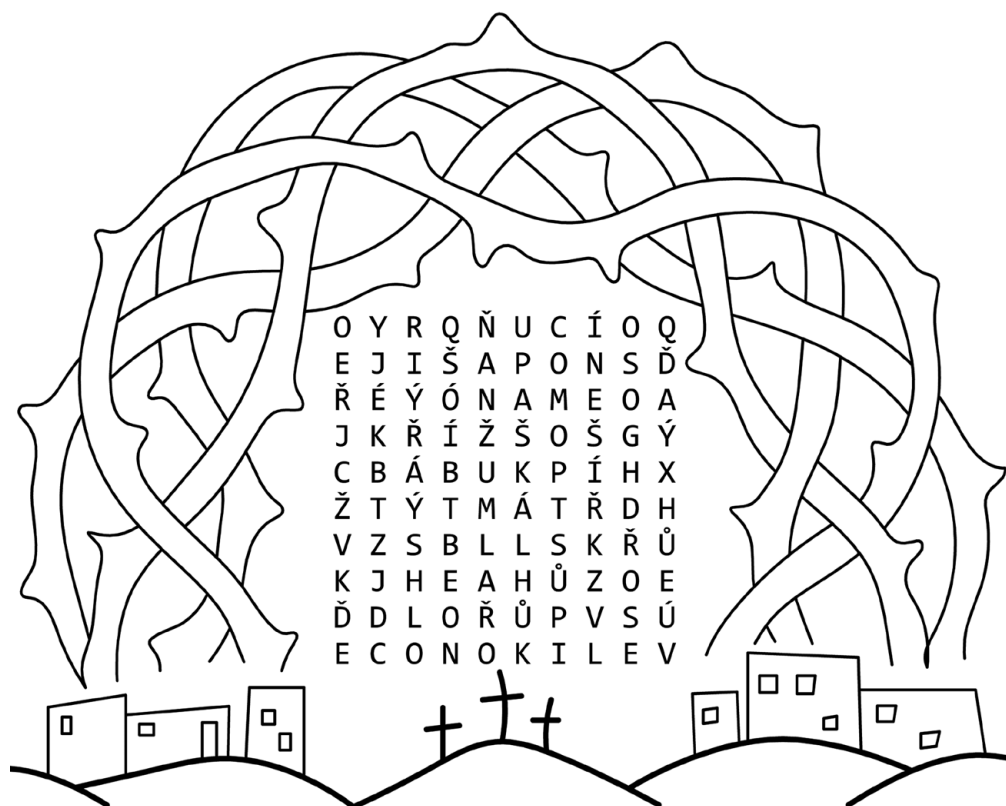
Osmisměrka obsahuje tato slova:

PŮST / VELIKONOCE

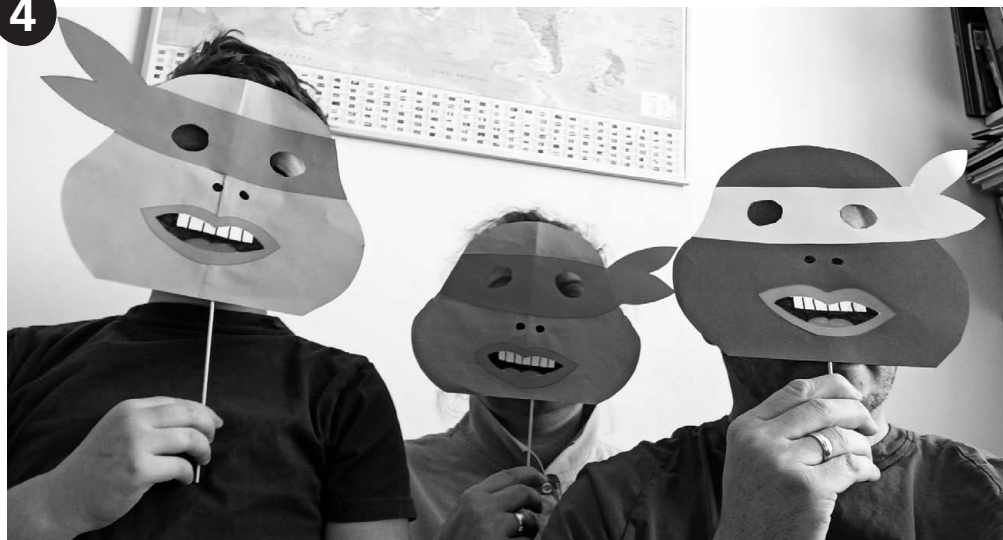
VZKŘÍŠENÍ / ALMUŽNA

POMOC / PAŠIJE

KŘEST / PAŠKÁL / KŘÍŽ

4

Masopust 2021

2

Tak nějak si byt' neradi zvykáme na to, že je tento rok všechno jinak. Vlastně by se dalo říci, že postní doba, která začala v minulém únoru, jako by se protáhla až dosud. Přesto jsme přišli s odvážným nápadem zkusit si masopust dopřát i doma. Možná jste si všimli, že jsme vyhlásili soutěž. Mottem bylo „S Noem na archu“. Úkolem bylo alespoň ve dvojici vytvořit masku zvířat a poslat foto. Pro čtyři výherce je tu potom slíbená odměna. A tou jetadadátadadá – **poukaz v hodnotě 250,-** do naší úžasné kavárničky, až bude otevřeno. Vzhledem k tomu, že se zúčastnily jen čtyři úžasné skupiny, pak tu máme výherce.

1

3

Na 4. místě se umístily:

„Želvy NINJA“

Na 3. místě:

**„Konec potopy na arše
v podání bratrů Petra, Ondry
a Filipa“**

Na 2. místě:

„Králičí rodinka od Lucie P.“

Na 1. místě:

**„Noe se svou ženou
a dvěma lvičaty, ale hlavně
úžasným plánem archy od
Harshanyových“**

Moc díky, že jste se zapojili, a věřím, že i vy ostatní jste si udělali nějakou tu masopustní radůstku.

A protože se blíží kvapem čas velikonoční, pak nám všem přeji tu pravou radost a setkání s živým Bohem.

Vlasta Hamalová

zprávičky z Farní charity

Manželé Jitka a Jiří jsou v naší péči asi třináct měsíců. V loňském roce krátce po vánočních svátcích nás kontaktovaly jejich děti. Paní Jitka měla úraz, pan Jiří srdeční příhodu. Oba byli delší dobu hospitalizováni v Thomayerově nemocnici. Před propuštěním lékaři upozornili rodinu, že manželé sice mohou být doma, ale někdo by o ně měl pravidelně pečovat. Rodina se proto obrátila na naši organizaci. Domluvili s námi každodenní návštěvy pečovatelské služby. Naše pečovatelky a pečovatelé pomáhali manželům s osobní hygienou a péčí o domácnost. Zdravotní sestřičky navštěvovaly paní Jitku, aby s ní prováděly pravidelná kondiční cvičení, a panu Jiřímu kontrolovaly fyziologické funkce. Členové rodiny babičku s dědou navštěvovali pravidelně. Nosili nákupy a teplé jídlo. Manželé byli šťastní, že jsou doma a hlavně spolu.

Měsíce plynuly a z každodenních návštěv se stala rutina. Manželé na naše pracovníky reagovali každý jinak. Pan Jiří se na návštěvy vysloveně těšil. Rád zatáhl pečovatěle do své pracovny a tam se s nimi děлил o své poklady. Také si velice rád povídal. Paní Jitka návštěvy zdaleka nevítila s takovým nadšením. Jak se jí postupně vracely síly, začala naše služby odmítat. Často odháněla pracovníky už ve dveřích s odůvodněním, že s manželem pomoc nepotřebují. Když se některému ze zaměstnanců podařilo proniknout do bytu a dát se do řeči s panem Jiřím, rychle ho vypakovala ven. Manžela potom vyplísnila, že naše služby nepotřebují. Jen plynul naším časem, když bychom se mohli věnovat někomu potřebnějšímu. Naše pracovnice přitom viděly, že v domácnosti je hodně věcí, s nimiž by bylo potřeba pomáhat. Nejstarší syn mamince domlouval, že péči rád uhradí, jen ať nás nechá, abychom jí pomohli. I on dostal vynadáno, že takto zbytečně vyhazuje peníze. Paní Jitka chtěla opět vládnout své domácnosti. Přestože nás děti prosily, abychom rodiče navštěvovali dál, plánovali jsme, že sociální služby omezíme. Základním předpokladem pro poskytování sociálních služeb je totiž souhlas klientů. Paní Jitka dávala jednoznačně najevo, že už by se bez našich služeb raději obešla.

Člověk mluví, ale realita je nakonec jiná. Jednoho rána přišla na návštěvu k manželům pečovatelka Linda. Hned za dveřmi na ni čekal pan Jiří a vedl ji za manželkou. Ta ležela schoulená na posteli a odmítala se pohnout. Po chvíli přemlouvání s manželů Linda vypáčila, co se stalo. Klientce se večer zatáčela hlava, upadla a zranila si pravou horní končetinu. Lindě se nepodařilo zjistit, kde přesně je ruka zraněná, ale bylo jí jasné, že paní Jitka musí okamžitě do nemocnice. Ta zuřivě protestovala, ať ji nechají v klidu, že bolest ustoupí. Linda se nedala umlavit a odvedla pana Jiřího k telefonu. Ten zavolal záchrannou službu a dobře udělal! Ruka byla zlomená. V nemocnici pan doktor klientku huboval, že čekala až do rána. Kromě velkých bolestí, které musela v noci přetpět, si zkomplikovala i léčení. Zlomené kosti se pohnuly, k úspěšné léčbě byla nutná operace. Následovala hospitalizace a šesti-týdenní pobyt na rehabilitaci.

Pan Jiří zůstal doma sám. Byl jako mrzutý medvěd se zraněnou tlapou. Bez své Jitky se necítil úplný. Naše pečovatelky ho denně navštěvovaly. Nikdo je nevykazoval z bytu, mohly tedy klientovi uvařit, poklidit, pomoci s prádlem a hlavně si s ním důkladně popovídat. Konečně se přiblížil čas, kdy se paní Jitka měla vrátit domů. Pan Jiří ožil, o ničem jiném nemluvil. S pečovatelkami chystal byt a plánoval oblíbené jídlo. Svoji Jitušky se nemohl dočkat. Konečně nastal vytoužený den a nejstarší syn přivezl maminku z rehabilitačního ústavu domů. Paní Jitce, bohužel, pravá ruka už nikdy nebude sloužit jako dřív. Naše služby tak bez přerušení pokračují dál. Manželé se hlavně strachují, aby se nemuseli rozdělit. Pokud je domácnost správně vybavena, umíme se postarat i o ležící klienty. Uklidnili jsme proto manžele, že se o ně budeme starat i nadále. Moc jim přejeme, aby mohli nejen následující Velikonoce prožít v pokoji doma a spolu.

V postním období jste se mohli připojit k postní almužně. Pokud jste si na začátku postu vzali v kostele papírovou postničku, teď je správný čas ji přinést zpět. Postničky můžete nechat v sakristii obou farních kostelů nebo donést do kanceláře Charity Praha-Chodov v pracovní dny mezi 8.00–16.30 hod. Výtěžek z postní almužny přidáme k financím, které schraňujeme na nákup nového auta pro naše terénní služby. Za všechny dary děkujeme.

Přeji vám požehnané Velikonoce.

Eva Černá

Rozloučení 10. 3. 2021 s Anežkou Královou

KNIHY NA YOUTUBE / PROGRAM

Ochutnávka knížek s komentářem:

■ 3. 4. / 8.00 / Kevin Leman:

Prvorozený – výhoda, či handicap?

Napadají vás někdy myšlenky typu „Když to neudělám já, neudělá to nikdo“, „Kdybych se choval(a) jako ty, to by...“, „Nikdy jsem nechtěl(a) být vzorem pro ostatní?“ A nejste náhodou prvorození? Být nejstarším sourozencem má svoje výhody i nevýhody a my si je často ani nemusíme uvědomovat. Kevin Leman ve své knize *Prvorozený – výhoda, či handicap?* na řadě příběhů ukazuje, jak my nejstarší můžeme se svými silnými i slabými stránkami pracovat tak, aby se s nimi lépe žilo nám i našim blízkým. Často nás provází přepřacovanost, velké plány a sny, perfekcionismus a někdy až nelítostná přísnost na sebe samé. Není divu, že leckterý prvorozený pak pod takovým nákladem trápí sebe i druhé. Jak z podobného kruhu vystoupit? A kde má naše přetíženost příčiny? Zaposlouchejte se do krátké ukázky.

■ 10. 4. / 8.00 / Jan Rybář: Kam jdeme

Krátká zamyšlení Jana Rybáře, jezuity, který byl před pár týdny povolán na věčnost, jsou plná prorockého ducha. Jeho pohled na mnoho důležitých témat života jsou inspirující a probouzející život. Zároveň z jeho slov číší autentičnost člověka Božího, který nebyl odtržen

od světa, ale naopak žil ve světě a byl v pravém smyslu slova svědkem živého evangelia.

■ 17. 4. / 8.00 / Zázraky se opravdu dějí

Vidět zázrak, který se opravdu stal, je snad přání každého člověka. Tato kniha vypráví nevsední příběh ženy, která se stala pomocnicí na Božím poli, která zázraků viděla dost a dost. Pojdte se dívat spolu s ní. Neděvejme se však očima hladovými a nenasytými nebo jen diváckými se skrze filtr našeho pseudoracionálna. Dívejme se spolu s ní očima víry, naděje a lásky.

■ 24. 4. / 8.00 / Inicie, rituály, ...

Když se řekne rituál, obřad nebo iniciace, vybudí to zpravidla jakýsi pocit, že se dotýkáme tajemna, duchovna nebo ezoterična. Ale nemusí to tak být. Rituály jsou skvělým nástrojem pro život člověka, a jsou-li zasazeny opravdu do Boha a míří k Němu, stávají se požehnáním. Proto je i naše křesťanství plné rituálů. Chcete-li se trošku odborně zorientovat, jistě vám tato velmi kvalitní kniha nabídne bohatá zamyšlení.

Každé úterý od 19.30 se můžete připojit k improvizovaným chválám.

8. 4. / 19.00 – ZMT: hostem bude **P. Ladislav Heryán**, kněz, učitel (YouTube).

Ú M Y S L Y A P O Š T O L Á T U M O D L I T B Y

- **Všeobecný úmysl:** *Za základní práva* – Modleme se za ty, kdo riskují život v boji za **základní lidská práva** v diktaturách, autoritářských režimech a nezřídka i v demokraciích, které prochází krizí.
- **Národní úmysl:** Děkujeme za **velikonoční radost a naději** v životě nás křesťanů a prosíme, abychom byli světlem světa a solí země, jak to od nás svět právem očekává.

KONTAKTY • AKTUÁLNÍ POŘAD BOHOSLUŽEB

KANCELÁŘ KCMT – HÁJE

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4
Tel: 242 485 826
E-mail: kancelar@kcmt.cz
Úřední hodiny:
Po–St 8.30–15.00

Úřední hodiny kněze:

Středa 8.30–10.30, 16.00–17.30

FARNÍ KANCELÁŘ CHODOV

Na Sádce 1296/18, 149 00 Praha 4
Tel: 272 934 261
E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny kněze:

Pátek 16.00–17.30
(V jiném termínu po předchozí dohodě.)

	kostel sv. Františka	kaple sv. Matky Terezy
Pondělí	–	–
Úterý	18.00	–
Středa	–	18.00**
Čtvrtek	–	6.45
Pátek	18.00	18.00
Sobota	8.00	18.00*
Neděle	8.00**	11.00, 13.00

* Na sobotní mši svatou v 17.00 hod. je nutné se přihlásit

** Bohoslužba je přenášena na [youtube.com/kcmtpraha](https://www.youtube.com/kcmtpraha)

Využijte prosím možnost svátosti smíření v časech, kdy jsou kostely otevřeny k individuální návštěvě.

☎ / mob.

e-mail

Farní kancelář (fara – Na Sádce)	272 934 261	farar@kcmt.cz
Karina Juráková (ředitelka KCMT)	731 625 970	kancelar@kcmt.cz
Kancelář KCMT, farní kancelář KCMT	242 485 826	kancelar@kcmt.cz
P. Michael Špilar (farář)	272 934 261, 603 151 265	farar@kcmt.cz
P. František Čech (farní vikář)	731 124 507	farnivikar@kcmt.cz
Pavel Urban (trvalý jáhen)	272 911 264	
Ladislav Staněk (trvalý jáhen)	724 112 799	stanek@kcmt.cz
Václav Šebek (pastorační asistent)	242 485 830, 734 547 021	spravce@kcmt.cz
Jaroslav Olšanský (předseda KSK Praha)	603 256 411	jarda.olsansky@kskpraha.org
Vlasta Hamalová (koordinátorka dobrovolníků)	733 770 847	hamalova@kcmt.cz
Petr Fried (pracovník pro KCMT)		fried@kcmt.cz
Charita – Eva Černá (ředitelka)	737 322 569, 242 485 823	kancelar@charitapraha4.cz
Charita – pečovatelská služba	737 948 638, 272 941 972	socialnisluzby@charitapraha4.cz

Číslo účtu: **Sberbank 4200060575/6800, Komerční banka 19-9362170227/0100**

Příští uzávěrka bude 15. dubna 2021. Náklady na 1 výtisk 14 Kč.

fchodoviny@kcmt.cz

Fchodoviny

Zpravodaj RK farnosti Praha – Chodov / 2021 / ročník 20 • redakce: Blanka Pitřincová, Katka Friedlová (rozhovory)

• korektury: Blanka Pitřincová, Lenka Doležalová • typografie: Josef Karhan • foto: Ani Procházková a spol.

• za obsah odpovídá: P. Michael Špilar • <http://www.kcmt.cz/fchodoviny> • Tiskne: TLAMA design